

braak hoe lang-
g. zijn er nog
zien naar het
autoriteit dan
a. Dit was al-
g van dit.....

..... (hierna
als alles neemt
en christelijke
druk een ver-

beginneel heeft
avondartikelen
zijn belevens-
en strijd, waar-
aan te vuren.
Maar dit kan
en in engeren
door de woer-
genis van ons

(158) over de
n ons er van
na veel onder-
reekt.

met gangbare
mandaat strij-
kerk als eerste
d (blz. 87) en
(blz. 222) kan
n. Wie meent,
in eigen kring
ggende pijnlijke
a het kerkelijk

i. 87 over ver-
kerkelijk univer-
et verhandelde

r Zijlstra voor
99 en 427, met
achtig staats-
bedreigend syn-
volksvrijheden
rij van oordeel,
sijlijke politieke
gericht behoort

elsels" de
oek mede door
eent te moeten
a reëler bezin-
ditiel dan pro-
ot heden heeft

bedoeling heeft,
ief" verslag te
sten, want we
aan, enkel, om-
menen te moe-
sdeed het doet
e doen.

stellen van de
tje ruste-achtig
tegen de toon,
rughoudendheid
(dat is citaat)
a.

et alleen maar
et aardse leven
zo, dat al dat
naar toe gaan
en isoleert dan
an deze aarde.
aot ieder maar
is in zijn ogen.
hode waardoor
nde spreken en
het leven. We
broken" situa-
n van goed en
met volkomen
arin naar Gods
is alle recht-
urt-wit-schema"
aan ieder een
van het nemen
eheidzaam zijn
over anderen,
en slotte ieder
heid zijn weg

en in het ont-
terk kan praes-
l onder de leus
Jezus Christus.
Er gist, met
elle hunkering,
d, dans en ander
en nu dit alles
woord Gods; in
er van de ganse
edogenloos ont-
men rusteloos
lijk veel ellende
g brengt, gaat

Maar wij schamen ons niet voor de contrastering van
die twee namen. Want ze zijn exponenten.

Er is een groep van mensen, die dagelijks in- en uit-
lopen (of, als 't een donkere lucht wordt) gaan in- en
uitlopen bij hen, die naast zich, of ook in eigen werk,
de ergste principiële verslappening en de terrorisering in de
hand zien werken, of in de hand werken. Ze schelden op
ons, wroeten in onze ingewanden, maken iedereen nerveus,
profiteren van elk zwak plekje, dat ze bij ons maar
vinden kunnen, bereiken stad en land om iemand mee te
trekken naar een bij de dag weerlozer front van kerkisten,
die nog altijd zweren bij 't misdrijf van '44 en (wat erger
is) bij de niet eens begrepen „wetten" en „regelen", die
toen zijn afgekondigd, hoewel ze toelaten, dat hun eigen
naaste medewerkers het aan de laars lappen. De groot-
ste verbazing van de 20e eeuw zal later voor de
historicus „De Strijdende Kerk" zijn. Eerst vuur en vlam
spuwen tegen ons terwille van..... 1944 (goddelijke
regelen!!!), en daarna — je raadt het nooit — Thijs Booy
verdedigen contra prof. Dijk en een Werkgemeenschap
van Jongeren laten fulmineren. Dezelfde geest, die Zul-
dema bezield heeft.

Er is een andere groep, die ziet, dat wij niet krank-
zinnig zijn. En die bezorgd is over de afval juist van
Abraham Kuyper's goede werken.

Ik ben blij met het artikel-Mekkes.

Er zijn de laatste tijd uittalingen van opmerkelijke
vriendelijkheid tegenover onze „kringen" geweest, die mij
doen opvallen; ik denk, als ik ze lees: wat komt er
straks?

Maar er zijn ook betere tendenzen.

Eén ervan is deze. Laat ons rustig en bezonnen door-
werken: de geschiedenis begint pas, als de schutters naar
huis gaan en het straatkabaal eindelijk ophoudt.

Zou de Nieuwe Provinciale Groninger nog nota nemen
van prof. Mekkes? K. S.

. Leuterpraatjes

Af en toe hoort men enkele staaltjes van venijnige
fantasietjes over onze kerken. Elders in ons blad las
men er al iets over. Een vriendelijk correspondent ver-
teelt me van een ander. Hij schrijft:

„Onlangs hoorde ik het volgende verhaal:

In de Theologische Hogeschool onderhoudende Artikel
31 te Kampen hangt een schilderij, waar de ark van
Noach opgeschilderd is. In die ark zitten de Gerefor-
meerden van Art. 31, aan de ark hangen de Hervormden
en de gewone Gereformeerden verdrinken allemaal.

Kunt U mij misschien medelen of dit verhaal juist
of niet waar is?"

Tot zoverre.

Natuurlijk is het ganse verhaalje nonsens. Wel is het
waar, dat er in Kampen ten minste één Theol. Hogeschool
is, die artikel 31 heus onderhoudt. K. S.

GRONINGER Brieven

Amice frater.

Wij slaan nu de handelingen van de Tweede Kamer,
omtrent de vergadering van de dertiende Februari
1920 op. Het ging toen om de aansluiting bij de Vol-
kenbond. Eigenlijk een vervelende lectuur over het
geheel, want de geestdrift voor die aansluiting en
voor de bond zelve was ten onzent niet groot. De
heer Oud geeft zulks in zijn parlementaire geschie-
denis ook toe.

Wij vonden de vrede van Versailles niet mooi, kon-

den ons nauwelijks losmaken van de eis der Belgen,
die ons Zeeuwsch-Vlaanderen wilden ontnemen, een
eis, die de Engelsen en Fransen heus niet zo gek
vonden.

Wij hadden in Parijs gelukkig een zeer bekwaame
diplomaat, die het klappen van de diplomatieke zweep
verstaand. Er was zeer gelukkig geen democraat als
bijv. Schermerhorn daar aanwezig, want dan waren
wij er allicht ook toen lelijk tussengenoemen.

En dan werkte Smuts voor ons belang en ons recht.

De Volkenbond van Genève maakte een deel van
het vredesverdrag uit en wie enigszins de dingen,
daar aan de orde, doorzag, begreep, dat die volken-
bond, feitelijk althans, in de opzet weinig meer was
dan een organisatie der overwinnaars.

Nieuw was dit in de wereldgeschiedenis niet.

Het congres van Weenen werd beheerst door enkele
grootmachten; de kleinen stonden als bedelaars voor
de deur. En ook de zgn. heilige Alliantie was een
verbond tussen de toen machtige vorsten. Zij waren
nog zo verstandig, om de overwonnenen tot de onder-
handelingen toe te laten. Zij handelden niet over
hem en zonder hem. En raakten al gauw heel sterk
onder de invloed van de uitermate bekwaame, listige en
gewetenloze Talleyrand, de man, die het verslagen
Frankrijk vertegenwoordigde.

In Versailles, na de eerste wereldkrijg, werd het
overwonnen Duitsland niet tot de bespreking toege-
laten. Het had slechts te aanvaarden; de onmogel-
ijkste eisen, aan welke de Duitse slimheid al spoedig
zich wist te onttrekken.

Het behoeft dus geen verwondering te baren, dat
men hier te lande, hoezeer men ook Wilsons veertien
punten had toegejuicht, niet erg geestdriftig was
voor datgene, wat in Versailles onder de leiding van
de kwade Clemenceau en de luchthartige Lloyd George
werd bekosttoofd. Wilson werd bovendien daar in
Versailles feitelijk stukgemaakt, en de Verenigde
Staten bleven buiten de bond. Maar ten slotte was
Karnebeek een liberaal politicus, die over de souve-
reiniteit wat anders dacht dan een antirevolutionair
het behoort te doen. Voorts was er hier de invloed
van de Leidse hoogleraar Van Vollenhoven, die zeer
geleerd was en heel goed schreef, maar nog minder
van de goede beginselen verstond.

En wat de deur dicht deed, men durfde de weigering,
om zich niet aan te sluiten ook niet recht aan.

Wij waren slechts met moeite er in Versailles son-
der kleerscheuren afgekomen. En dachten voorzich-
tig te moeten zijn.

Nu kan gezegd, dat men in die dagen nog nergens
zo luchthartig rededeelde over datgene wat men
thans nationale souvereiniteit of staatssovereiniteit
noemt als dit, thans niet het minst van antirevolu-
taire zijde geschiedt. In weerwil daarvan achtte mr.
Rutgers het toch nodig, het inzicht van de A.R.-
partij omtrent de souvereiniteit, het gezag der over-
heden met de verantwoordelijkheid daaraan verbonden,
goed te doen kennen.

En zo komen wij tot de rede door die bekwaame af-
gevaardigde nu een dertig jaar geleden in de Tweede
Kamer gehouden.

Hij zeide allereerst de rechtsvraag aan de orde te
willen stellen.

„Een enkel woord over de vraag of de Nederlandse
sovereiniteit zich niet verzet tegen de toetreding, of

Nederland zijn souvereiniteit daardoor niet zou prijs-
geven". Met die Nederlandse souvereiniteit bedoelde
de heer Rutgers, zoals uit zijn rede duidelijk blijkt, de
sovereiniteit, het gezag onzer koningin.

En nu merkte hij op, dat de hoogleraar van Vollen-
hoven op smalende toon zelfs sprak over de souve-
reiniteit.

Hij citeerde die hoogleraar. En het blijkt, dat deze
ongeveer op gelijke wijze over de souvereiniteit sprak
als thans de antirevolutionaire leiders het doen.

Rutgers zei: „wie zo doet miskent het ambt en het
karakter der Overheid. Wie met de regering belast
is moet regeren, moet de verantwoordelijkheid daar-
voor dragen tegenover God en het land. Het is mo-
gelijk, dat de constitutie van een land wordt gewij-
zigd, dat de souvereiniteit verloren gaat doordat er
een ander gezag komt, maar ten slotte is er in iedere
staat naar de aard van de staat een hoogste gezag,
dat de macht in handen heeft. Het gaat natuurlijk niet
aan daaruit te vindiceren het recht om onrecht te doen;
dit te beweren is een bestrijden van een caricatuur,
maar wel moet worden vastgehouden de vrijheid om
zelf te beoordeelen, wat recht is, en te beslissen, dat
en hoe er gehandeld zal worden, daargelaten nu of
door verdragen die vrijheid aan zekere beperkingen
kan worden onderworpen.

Wie over de souvereiniteit oneerbiedig spreekt en
geen bezwaar heeft om boven het hoogste gezag een
ander gezag in het leven te roepen, ontkomt er op de
duur niet aan, dat gezag te voorzien van de macht
om zich te doen gelden.

En nu is het een van de essentiële punten van de
Volkenbond, die sommigen begeren, dat met hem een
macht in het leven wordt geroepen boven het hoogste
gezag in de afzonderlijke staten, welke macht besliss-
ingen kan nemen, uitgaande boven het gezag der
hoogste autoriteiten in elk land en over de feitelijke
machtsmiddelen beschikt om de beslissing ten uitvoer
te leggen. Zulke voorstellen worden uitgewerkt, maar
wanneer zij ter toetsing worden gebracht ziet men
steeds weer, dat zij mislukken moeten, dat het in het
leven roepen van een wereldstaat moet beschouwd
worden als voor de mens onmogelijk te zijn. De vesting,
die een internationale politiemacht betekent,
blijkt niet veel meer dan een kaartenhuis te zijn.

Het is, zo ging mr Rutgers voort, verwonderlijk met
hoeveel luchthartigheid over dit punt kan worden ge-
schreven. Nu, dit voegen wij er tussen, hij moest toen
eens hebben kunnen lezen of horen wat thans van an-
tirevolutionaire zijde aan luchthartigheid alzo wordt
geproduceerd.

Hij kwam dan met een aanhaling uit prof. Van Vol-
lenhovens werke over de bekende drie treden van het
volkenrecht.

Hij noemde dit een luchthartige wijze van schrijven,
hoe interessant de hoogleraar zijn beschouwingen ook
wist te doen zijn.

En, dus mr Rutgers, ook in de memorie van toe-
lichting op het wetsontwerp ten aanzien van de aan-
sluiting bij de Volkenbond vernam ik een enigszins
onzeker geluid. Er werd in gezegd, dat de instelling
van een zodanige politiemacht vooreerst praematuur
zou zijn. Reeds dit achtte de antirevolutionaire rede-
naar een bedenkelijke uittaling. En kon hij ook wijzen
op wat men in Engeland van het geval dacht, toen
daar al even afwijzend als nu, en merkte tenslotte op,

delen van de echte zonde en de eigen grote onge-
rechtigheid. Neen, in hun spreken en betogen hante-
ren zij alleen maar een complex eigen gedach-
ten, ideeën, beschouwingen, prin-
cipes en theorieën omtrent de werkelijkhe-
den, welke ze met hun woorden aanduiden. Die ge-
dachten en beschouwingen staan als een muur tussen
hen en de machtige, levende werkelijkheden, welke ze
bedoelen! In die zelfgevoemde gedachten- en ideeën-
complexen zweigen ze. Ze koesteren ze als een kost-
bare schat. Ze leven eruit en ervoor. Zij zijn voor hen
feitelijk een afgod. En ze doen ze aan als een pantser
en strijden er mee als een zwaard.

O, deze mensen hebben er geen notie van, dat er
een ontzaglijk verschil is tussen b.v. een brood en een
gedachte daarover, tussen knagende honger en
een beschouwing daaromtrent, tussen warme,
levende liefde en een idee daarvan! Als ze spreken
over de zonde, maken ze zich dik over een begrip,
maar de eigen, de werkelijke zonde van het hart, die
het leven verwoest en Gods toorn onweerstaanbaar
aantrekt, kennen zij niet. Zij sidderen er in ieder ge-
val niet voor! Ze kunnen praten en spreken over de
kerk dat het een lieve lust is, maar de echte kerk,
de kerk van onze Here Jezus Christus, hebben ze
misschien nog nooit gezien. Ze redeneren over God
en zijn eigenschappen en werken en misschien hebben
zij Hem nimmer ontmoet en nog nooit gekend. Hun
leven vindt zijn hoogste ontplooiing in het opereren
en jongleren met theorieën en beschouwingen. Deze
verstikken de levende kennis van onze Hemelse Vader
en van zijn grote daden. En deze mensen zien niet,
dat ze achter een étalage van orthodoxe begrippen
en theorieën zichzelf volkomen handhaven, groot ma-
ken en..... ondergaan.

Met grote energie leggen deze mensen er zich voorts
op toe hun ideeën en principes te propageren om ze
succesief te verwerkelijken. Het ijveren daartoe is

met een beroep op De Maistre, dat gedernationaliseerde mensen vreemde wezens zijn.

De vraag kwam daarna, hoe het stond met het tractaat, dat, zo vervolgde mr Rutgers zijn betoog, thans voor ons ligt.

Doet het tekort aan de eis, dat de Nederlandse souvereiniteit niet mag worden aangetast?

Vergeleek men het toen voorliggend verdrag met wat oorspronkelijk was voorgesteld, dan bleek, dat de zelfstandigheid van de afzonderlijke staten werd ontzien.

Gewezen werd op het feit, dat een staat zich met opzegging na twee jaren aan het lidmaatschap van de bond kan onttrekken. Maar gerust was de heer Rutgers lang niet. Hij gevoelde veel voor de aansluiting bij de Volkenbond, maar „ten opzichte van de souvereiniteit was hij niet gerust”. Indien wij ongelimiteerd kunnen worden gebonden, dus was de conclusie waartoe hij kwam, zonder eigen medewerking, zouden wij ons vooralsnog van toetreding behoren te onthouden.

Nu kan het ons, wat die slotzin betreft, niet ontgaan, dat mr Rutgers hier de weg voor zich en zijn partijgenoten open wilde houden.

Iets wat zijn betoog niet versterkte. Dit moet worden toegegeven. Maar dit neemt toch niet weg, dat de a.r. partij toen in elk geval nog wist wat souvereiniteit betekende en niet meende, dat men daaromtrent, als ook omtrent gerechtigheid en andere zeer aangelegene punten heel goed kan redeneren met socialistische en humanistische, zoals thans in grote luchthartigheid wordt beweerd.

Maar voorerst genoeg. Wij willen in een volgende brief nog iets zeggen over deze discussie van dertig jaar geleden.

Met hartelijke groeten en heilbiede, uw toegenegen

MARNIX.

KERKNIEUWS

Beroepen te:

Brouwershaven, J. Kelzer te Leiden.
West-Borneo (omgeving Tedeback), door de kerken van
Bedum, Groningen, Haren, Hoogkerk, Onderdendam en
Onnen, W. Boessenkool te Middelstum.
Bilthoven, A. H. Algra, te Waardhuizen.
Breukelen, W. v. d. Lingen te Alkmaar.

— BEROEPBAAR. De classis Utrecht-Breukelen besloot de prop. L. A. F. Godschalk beroepbaar te stellen in onze kerken.

— AFSCHIED EN INTREDE. De H. J. de Vries hoopt op 14 October afscheid te nemen van de kerk te Elindhoven wegens vertrek naar Berkel.

— De W. Boessenkool zal op 21 October a.s. bevestigd worden te Capelle a. d. IJssel door de D. K. Wielenga.

— De A. R. Bosman is voornemens op Zondag 14 Oct. afscheid te nemen van de gemeente te Gorinchem, om Zondag 21 Oct. zijn intrede te doen te Ten Boer, na bevestigd te zijn door de H. J. Zwarts te Ten Post.

— Candidaat K. Deddens te Kampen is voornemens 28 Oct. a.s. intrede te doen te Hoek, na bevestiging door zijn vader, Prof. P. Deddens te Kampen.

— DS J. VAN DIJK te Schildwolde zal van 9 Maart tot 1 Sept. 1952 naar Brazilië vertrekken, om werkzaam te zijn onder de emigranten aldaar.

de strijd voor het Koninkrijk Gods. Met het oog op die verwerkelijking worden nu machtige organisaties in het leven geroepen. En als het zover mag komen, dat velen de goede principes overnemen en gaan beleven, dan wordt het naar hun vaste overtuiging vast en zeker goed. Want dan en zo ontvangt men Gods zegen. Die moet dan als vanzelf komen. Die volgt als automatisch op de ijverige propaganda der principes. Wordt het ten slotte toch niet zo als men dat verwacht had, dan blijkt dat men de „beginselen” nog niet voldoende heeft bestudeerd en uitgewerkt en dan gaat men de zaak opnieuw onderzoeken en uitwerken om het daarna nog eens te proberen.

Intmiddels gaat ook met en door deze mensen het kerkelijk bedrijf ongestoord voort, het draait steeds op volle toeren. Men geeft God keurig en precies al wat Hem toekomt.

Maar wie ziet niet de afgrond onder dit alles?

Weet men niet hoe God over deze lieden oordeelt? De HERE walgt van hun gedoe. Het is tegen mensen van dit slag, dat Jesaja uitriep: Hoort het woord des HEREN, gij oversten van Sodom! leent het oor aan de onderwijzing van onze God, gij volk van Gomorra! Waartoe dient Mij uw menigte van slachtoffers, zegt de HERE: zat ben Ik de brandoffers van rammen en het vet der mestkalveren; en in het bloed van stieren, lammeren en bokken heb Ik geen lust! Wanneer gij komt om voor Mijn aangezicht te verschijnen, wie heeft dit van uw hand geëist: Mijn voorhoven te betreden? Gaat niet voort leugenachtige offergave te brengen: een gruwel-branding is ze Mij. Nieuwemaansdag en Sabbath, samenkomsten uitroepen — Ik verdraag geen goddeloosheid en feestgedrang! Uw nieuwemaansdagen en uw hoogtijden haat Mijn ziel, zij liggen op Mij als een last. Ik ben moede ze te dragen! En als gij uw handen uitbreidt, bedek Ik Mijn ogen voor u; ook als gij het gebed vermenigvuldigt, Ik hoor het niet.....

— ZAAMSLAG 1651—1951. INGEBRUIKNEMING KERKGEBOUW. Vrijdagavond 5 Oct. werd het mooie kerkgebouw van de Geref. Kerk te Zaamslag officieel in gebruik genomen. De kerk is ontworpen door de jeugdige architect Solinger uit Aardenburg, die hiernaast zijn eerste schreden gezet heeft op het pad van de kerkbouw. In de enigheid des geloofs, die er tussen bouwcommissie en architect bestaat, kon in volledige overeenstemming een gebouw ontworpen worden, waarin de belijdenis tot uitdrukking komt, dat niet het sacrament, doch het Woord in de eredienst centraal is. Alles richt zich op de kansel.

In dit kerkgebouw, dat Vrijdagavond tot de laatste

plaats bezet was, mocht vóór de overdracht, de plaatselijke predikant, ds A. I. Krijtenburg, de eerste Dienst des Woords houden. Na de gebruikelijke liturgie bedienende de predikant het Woord uit 2 Tim. 2:9: „Maar het Woord Gods is niet gebonden”. Bij een terugblik over de laatste zes jaren, kunnen we, aldus de pred., niet anders dan de verrassende zegeningen des Heren opmerken. Zes jaar geleden werd alle geestelijke gemeenschap door de classis met ons verboden en stonden we, beroofd van alles, aan de weg. We waren arm naar wat ons in het oog der mensen kerk deed schijnen, doch rijk in wat ons in het oog des Heren kerk deed zijn. Dit gebouw met zijn sober sierlijke lijnen en eenvoudige schoonheid is een waardiger plaats voor de eredienst dan het schoollokaal waarin we tot nu toe moesten vergaderen. Het is nu juist drie eeuwen geleden, nl. in het jaar 1651, dat de eerste kerk der Reformatie in Zaamslag geïnstitueerd werd en de eerste predikant bevestigd. Enkele jaren later verrees een kerkgebouw, dat hier nog steeds te vinden is. Is er verband tussen 1651 en 1951? De beantwoording van deze vraag is een levenskwestie. Immers, is dit nieuwe gebouw gekomen bezijden, of staat het nog steeds op de brede heilweg van Chr. kerkbouw? Is dit kerkbouw of sectebouw?

De Krijtenburg ging in een uitvoerig kerkhistorisch overzicht er op in, hoe gebleken is, dat ondanks de deformatie der kerk, Paulus' lofzang op het niet gebonden Woord des Heren, bewaardheid werd. Hoe ondanks het feit, dat ook het oude gebouw van 1651 nog in Zaamslag staat, dit nieuwe gebouw geen secte-, doch kerkbouw is van doodgewone, eenvoudige gereformeerden.

Satan gaat steeds voort met zijn aanvallen op de kerk zoals dit de laatste eeuwen gebleken is. Maar in de reformatie die Christus steeds weer gaf, bleek de continuïteit van de Woorddienst gewaarborgd. Het was deformatie toen Satan's aanval gelukte bij een Gerefor-

meerd volk, dat op zijn lauweren was gaan rusten, dat in zijn grote gebouwen en aantallen meende het ver gebracht te hebben. Maar een doodse, dorre leer kreeg de overhand en een vreselijke hiërarchie, door de Post van Axel terecht getypeerd als de klauw van het beest, deed haar intree. Door Gods genade werden we ervoor bewaard in het slob van de secte terecht te komen. Beware God er ons voor, dat deze geschiedenis onder ons zich zal gaan herhalen. Daarom is deze blijde avond van grote verantwoordelijkheid. Dreigend is het gevaar, dat de liver gaat verslappen en de liefde verkoelen. De bouwcommissie kan haar werk beëindigen, maar de bouw gaat door. In die bouwcommissie zit gij allen. Bewaar des Heren Woord, aldus besloot de predikant en de Here zal ook u bewaren. En voorts zij onze bede: Kom, Here Jezus, ja kom haastiglijk.

Na beëindiging van de dienst riep ds Krijtenburg een welkom toe aan de gemeente, ds en mevr. Lok van Stadskanaal, de afgevaardigden van de classis Zeeland en genabuurde kerken, de architect en mevr. Solinger, burgerlijke autoriteiten, waaronder B. en W.

Als eerste predikant van Zaamslag na de vrijmaking voerde ds Lok het woord, die zijn gelukwensen aanbood en met zijn oude gemeente de moeilijke beginjaren naging. Bij de aanblik van dit kerkgebouw zei ds Lok, dat hij, zonder enige tot gelding brenging van oude banden die hier liggen, kon zeggen, dat hij in een gebouw van zulke sobere, maar daarom mooie eenvoud de laatste tijd nog niet gesproken had, al had hij in verschillende nieuwe kerkgebouwen in ons land de Dienst des Woords mogen vervullen.

Wij mogen niet jammeren, dat er nu in Zaamslag een vierde gebouw bijgekomen is. Dat gemimmer komt in de H. Schrift niet voor. Daar is wel het geweest, dat niet alle gevangenen zich hebben vrijgemaakt, en dat geweest mag ook hier vanavond zijn. In de rechte dankbaarheid voor wat de Here u geschonken heeft.

Hierna voerden het woord de voorz. van de Bouwcommissie, br L. Scheele, de afgevaardigden van de classis en de zusterkerken, waarbij ook diverse cadeaux, die alle wel niet te zien, doch ook weer niet „onzichtbaar” waren, werden aangeboden. Dhr L. Hamelink bood namens de gezamenlijke jeugdverenigingen een keurig doopvont aan, terwijl 'n br der gemeente een kanselbijbel uit 1657 schonk. Architect Solinger prees de moed van de kerkeraad om aan een nog jeugdig architect dit werk op te dragen, en was vol lof over de samenwerking, die in de eenheid des geloofs geworteld mocht zijn, waardoor dit gebouw met 'n zodanige inrichting tot stand mocht komen.

Nadat ds Krijtenburg allen hartelijk had dank gezegd, zong de gemeente nog Ps. 135:8, 11 en 12, dankte ds Lok de Here en werd deze mooie avond gesloten.

— KLEDINGACTIE AMBONEZEN TE EYSDEN. Misschien hebt U in ons „Gereformeerd Gezinsblad” al gelezen, dat er veel warme winterkleding nodig is voor de Ambonezen te Eysden. De diaconie van de Geref. Kerk te Maastricht probeert met spoed, voordat de erge koude aanbreekt, zoveel mogelijk kleding te verzamelen.

Langs deze weg komt ze ook tot U en vraagt U met de meeste klem om, voorzover U dat nog niet hebt gedaan, na te gaan of U niets hebt te missen.

Stuurt U het dan vandaag nog! Het is bitter, bitter Uw pakket wordt met dankbaarheids ingewacht bij br. B. H. van Wijk, p/a de Heer H. Laisina, Capucijnenstr. 6, Eysden.

De Diaconie der Geref. Kerk te Maastricht.

ten openscheurt voor de heerlijkheid van zijn genade-woord en plasregens van zegen neerdalen — dan zijn het weer de mannen die door deze afval werden beheerst welke dit wonderlijke genadewerk Gods in bloed en tranen trachten te verstikken. En in vele landen is hun dat gelukt.

En zo komt tot ons de klemmende oproep om ons om Gods wil en door zijn genade en met alle kracht te wachten voor en te verzetten tegen deze en iedere andere afval!

Dit is een roeping waarbij het gaat om leven en dood.

Wie de geesten kan beproeven, ziet hoe alle, maar speciaal de genoemde twee vormen van afval ons rusteloos bedreigen. En onze kinderen met ons! Met het oog op deze dreiging zullen we voortdurend vrezen. Als Paulus geworsteld heeft met deze afval, waardoor nagenoeg het ganse Joodse volk is ondergegaan, schrijft hij de bekende woorden: wees niet hooggevoelende, maar vrees. Want is het, dat God de natuurlijke takken, d.w.z. de Joden, die afvielen, niet gespaard heeft, ziet toe, dat Hij ook mogelijk u, indien ge ook tot deze afval komt, niet sparen zal (Rom. 11:20, 21).

En daarom zullen we moeten doen wat alleen deze afval ontdekken en overwinnen kan!

Dat is het dagelijkse, ingespannen, geestelijke horen naar des HEREN woord, zoals Hij dat door middel van de Schrift, direct, verdoemend en verlossend tot ons spreekt! Zo, maar ook zo alleen wordt de arglistigheid van ons hart, dat tot deze afval altijd bereid blijft, ontmaskerd, geoordeeld en gebroken. Zo, maar zo ook alléén, komt het tot een waar, levendig, hartelijk vertrouwen op God alléén. Een vertrouwen, dat alle weerstanden overwint en breekt. En zo, maar zo ook alleen komt het tot een dagelijks wandelen met God, waardoor de grote afval onmogelijk wordt.

De

Do

De Ch over een telijke v nezië.

Na er oud. C. Cnossen, besluit a

De Ge

a, een verzorgb onzer ke aanwezig jare voo zenden;

b, een vengeno houdende beroepen tekend b

c, een het verz voorstel overw

a, dat, Semaran de comp

b, dat op het v van Sem arbeid v

classis G wat nodi besluit

1, niet tavia;

2, van van Bati Groninge

In de ses mede tinga, w tot lecto

De H. van de (pondentie voldoen i Afrika i deze kerl

Hierbij nader or de Kerk te wende derende

De con op een v doorgaf e veriening in brede voorstel consequ N.G.B. B kerken it

De Jon waarop e den onde

De Ma deze con art. 86 i hulp verli

De Vis dat hij iets betef Bovend i.z. het c in corres

Deze b commissi de kerke dentie is

De H. tussen m lingen va sen nu ne lingen no

zijn eenv K.O. spre heeft gee

De Vin liehting o dige voor het was

paalde re Prof. S vorige be lingen v

voor elk bedenkings Helpman.

De de de praese sluiten t.n

De Jon te lezen, wenden t